

DE RAVEN

Lang heeft men geredetwist of de raaf voordeel of nadeel aan den landbouw is.

De Engelsche landlieden houden de raven zeer in eere, en zouden zich wel wachten deze te doden, en wel om de volgende redenen:

Alle vogelen zijn nuttig voor den akkerbouw, doch in de eerste plaats de raven. Wanneer de landbouwer een stuk land omgedolven heeft, ziet men de raven de voren omsingelen ten einde er de insecten zooals de slak, den kever en voornamelijk de witte wormen uit te rooven.

In de maand Juni maken de raven jacht op den witten worm in de beetvelden; begaafd met een buitengewoon fijn gehoor, raadplegen zij den grond, en weten zij op verscheidene duimenmaten na, de schuilplaats der witte wormen onder den grond te ontdekken.

De velden doorwroetende, gebeurt het dikwijls dat de raven beetten uitrukken om de witte wormen te verslinden die de wortelen afknagen. Om deze redenen beschuldigt men de raven nadeel toe te brengen aan den landbouw en zich met beetten te voeden.

Nuttig op den bodem, bewijzen zij ook nog diensten in de lucht. Zij bouwen hun nest op hoogstammige boomen en voeren een oorlog zonder genade aan de meikevers die op de bladeren dezer boomen komen aangevlogen.

De kever is het voornaamste voedsel van de jonge raaf, en deze heeft er eene aanzienlijke hoeveelheid van nodig. De raaf voedt zich ook met jonge mollen, muizen, ruspen, enz.

Om u te bewijzen dat de raven zich kunnen onthouden van plantgewas, za het voldoende zijn te bestatigen dat gedurende de lange wintermaanden, wanneer de bodem overdekt is met sneeuw, deze vogelen zeer goed leven, en dat, bijgevolg, de dierlijke voeding hun voldoende is.

De politiek op den buiten

Samenspraak tusschen Jan en Pier.

JAN. — Ik heb hooren zeggen, Pier, dat de socialisten de vijanden van het Kapitaal zijn. Is dat waar, dat?

PIER. — Dat is alleen niet echt, maar dat beteekent zelf niemendalle.

JAN. — Ik explikeer mij misschien niet goed genoeg?

PIER. — Inderdaad gij stelt de vraag niet goed. Hetgeen men dikwijls aan de socialisten verwijt, is niet dat zij vijanden van het kapitaal zijn, — wat daarenboven uitzinnig zou wezen, — maar wel dat zij de vergelding van het kapitaal willen afschaffen.

JAN. — Is dit verwijt wel grondig?

PIER. — Neen. Daarin schuilt nog een misverstand. Het is niet tegen het kapitaal dat de socialisten opkomen, maar wel tegen de kapitalisten.

JAN. — Is dat niet hetzelfde?

PIER. — Volkstrekt niet.

JAN. — Leg dan eens dat verschil uit.

PIER. — Gaarne. En vooreerst weet gij wat dat is, een kapitaal?

JAN. — Eene somme geld, die men vastzet en vruchten doet afwerpen om er intrest van te trekken.

PIER. — Ja, maar dat is niet alles. Een kapitaal is niet uitsluitend een somme geld.

JAN. — Wat is het dan nog?

PIER. — Een kapitaal is het gezamenlijke der goederen of eigendommen van een bijzondere of van eene maatschappij; de fabriek, de machienen, de werkgereedschappen van een nijveraard; de gronden, de bosschen, de huizen van een eigenaar.

JAN. — Hewel! dat alles is nuttig; dus het kapitaal is ook nuttig?

PIER. — Voorzeker. Doch neem in aanmerking dat, zoo wij tot den oorsprong der dingen moesten terugkeeren, wij zouden moeten bestatigen dat de eerste

menschen geene kapitalen bezeten hebben.

JAN. — De zwarten van den Congo dus ook niet?

PIER. — Zeker niet; de natuur voorziet in hunne bestaansmiddelen.

JAN. — Het kapitaal is dus niet altijd noodzakelijk?

PIER. — Laat ons elkander verstaan. Wat vooral altijd noodig is om voort te brengen, is de grond: deze is door niemand geschapen, de natuur heeft hem ons geschonken. Vervolgens hebben wij onzen handenarbeid, en dat alleen, in grondbegin, moet voldoende wezen om ons te laten leven.

JAN. — In grondbegin, zegt gij?

PIER. — Ja, want men moet bekennen dat de graad van beschaving der hedendaagsche maatschappij ons niet meer toelaat te leven als de oorspronkelijke menschen. Het ware niet meer mogelijk de ijzeren wegen, de stoomschepen, de fabrieken, de werkhuizen die ons licht verschaffen of van klederen voorzien, enz., te doen verdwijnen, en ons te verplaatsen in de levensvoorwaarden der oude Galliërs.

JAN. — Het kapitaal is dus noodig den dag van vandaag?

PIER. — Het kapitaal, ja; maar geenszins de kapitalisten.

JAN. — Hoe dat?

PIER. — De grond is aan den mensch gegeven door de natuur, hij behoort dus aan niemand bij het ontstaan der menscheit, en, tusschen haakjes gezegd, hij zou nog heden aan elkeen moeten toebehooren. Het is dus de arbeid van den mensch die alles voortgebracht heeft wat bestaat, alle kapitalen ook. Aan den arbeider zouden dus al de kapitalen moeten toebehooren, en, bezitten zij ze niet, dan is het omdat men hen ze met geweld ontrukte heeft.

JAN. — De kapitalen zijn dus wel nuttig, maar de kapitalisten niet. Deze zijn dus tafelschuimers?

PIER. — Ongetwijfeld. Ook vragen de socialisten niet dat men hen berooven, maar dat men hen onteigene uit oorzaak van openbaar nut, wel te verstaan trapsgewijze, zachtjes aan, derwijze om stuk voor stuk alles terug te brengen, in de handen der collectiviteit, vertegenwoordigd door den Staat, de provinciën en de gemeenten.

JAN. — Dus, alles zou aan allen toebehooren!

PIER. — Ja, wij zouden werken als nu, maar de voorbrengst van onzen arbeid zou verdeeld worden onder ons allen, in plaats van opgeslorpt te worden door eenigen, zooals tegenwoordig het geval is.

JAN. — Dit zou inderdaad rechtvaardig en billijk zijn. Maar dat alles is zeker nog verre van ons af?

PIER. — Natuurlijk, maar dat is eene reden te meer om niet langer meer te dralen en ons te vereenzelvigen met de socialisten die trapsgewijze de huidige maatschappelijke toestanden zullen verbeteren.

DE UITBUITING

VAN DEN

LANDBOUWER

Het meerendeel der dagbladen die de verwaandheid hebben de belangen van den landbouw te verdedigen, maar die, in wezenlijkheid, niets anders verdedigen dan groote eigenaars, door wie zij gesticht en ondersteund worden, schreeuwen opnieuw moord en brand, omdat de socialisten het vast voornemen hebben hunne propaganda op den buiten met meer moed en krachtadigheid voort te zetten.

Van de twee zaken één: ofwel de socialisten, zich met den toestand der landbouwers bezig houdende, verkondigen de rechtvaardigheid en eischen hervormingen in overeenstemming met de ware belangen der veldarbeiders en kleine pachters, ofwel zij komen om hen te foppen.

In dit laatste geval zouden de buitenlieden verstandig genoeg zijn om de socialisten niet te volgen. En in het geval dat zij de rechtzinnige vrienden der ongelukkige uitgebuite veldslaven zijn, waarom bestrijdt men hen?

Hier kan men niet van tusschen.

Doch in zekere omgevingen is men bevreesd de socialisten te zien doordringen op den buiten, omdat men schrik heeft dat zij de bedrogene massa zou verlichten, die tot heden onder het juk gebukt gaat.

Onder voorwendsel van godsdienst veroordeelt men het socialisme, terwijl de socialisten overal verklaren dat zij niets tegen den godsdienst hebben, dat deze eene gewetenszaak, eene privaatzak is!

Men vergeet dat een Zwitsersche katholieke gezegd heeft: "De broodkwestie is noch katholiek, noch protestantsch, noch godloochenend."

Allen, geloovigen en ongeloovigen, moeten hand in hand gaan ten einde den stoffelijken toestand der landbouwers te verbeteren.

Doch dat wil men niet. Men wil dat de buitenmensch steeds uitgezogen wordt door den bezitter. En schijnheilig neemt men de godsdienstige gevoelens van den landbouwer ten bata, daar de godsdienst altijd aan de ontferden de onderworpenheid predikt en den hemel belooft aan hen die veel lijden.

De godsdienst was steeds een wapen in de handen der rijken, om de armen, de werklieden, in de onwetendheid te houden. Hij was een wapen door hetwelk de nederigen hun leed geduldig verdroegen, terwijl de groote grondeigenaars zich verrijkten.

Onze landbouwers worden van langs om meer verstandiger en begrijpen dat zij goede katholieken kunnen zijn en blijven, en terzelfdertijd een beter lot eischen.

En 't is met het inzicht om hunnen toestand te verbeteren dat zij socialist worden, want de twee andere partijen, in België, hebben nooit of nimmer iets gedaan ten voordeele der minderen, der buitenlieden, die werken en honger lijden.

Men heeft lang genoeg de landbouwers bedrogen, hunne godsdienstige overtuiging misbruikt ten voordeele der belangen van de groote bezitters.

Die tijd is voorbij, en het uur der gerechtigheid zal aanbreken indien, wel te verstaan, de rijken er niet in gelukken de buitenlieden nog verder te misleiden, door de socialisten te lasteren.

Voor alles, moet aan elkeen een stoffelijk welzijn verzekerd worden in ruil van een niet afmattend werk.

Dit is de taak van het socialisme, wat men ook doe, wel denkt men misschien het uur van zijnen triomf tegen te houden, doch zijne zegepraal is zeker.

Dat men het zich voor gezegd houde!

JAN GOEMAN.

De welstand der landbouwers

In de Kamerzitting van 21 Maart laatstleden, zegde de katholieke volksvertegenwoordiger M. Vander Bruggen, uit het arrondissement

Thielt, dat de landbouwers en werklieden uit zijn arrondissement in zoo een welvarenden toestand verkeerden, dat meesters en werklieden aan dezelfde tafel eten, dat zelfs de boerenknecht, als hij maar wil kan opklimmen tot den rang van paardenboer en dat er allerhande voordeelen voor de werklieden bestaan, bijvoorbeeld: het inzamelen der achtergelaten vruchten op het land, hout rapen, kernemelk halen enz.

Indien het waar is dat de boerenknechten in het arrondissement Thielt zich tot paardenboer kunnen verheffen met vlijtig, spaarzaam en werkzaam te zijn, dan kunnen wij ons niet weerhouden den lof dier streek te verkondigen en uit te roepen, wat gelukkig arrondissement Thielt.

Men heeft al dikwijls hooren spreken of gelezen van die overzeesche maagdelijke landen gelijk Amerika, Australië enz. waar de vlijtige boer zich met arbeid en wilskracht — en wat nog het bijzondere is, — een zeker kapitaal en na eenige jaren een vrij bestaan kan bezorgen, maar nu dat wij weten dat het arrondissement Thielt zoo eene uitverkorene streek is, is het niet meer noodig dat wij al die gevaren nog trotseeren die er aan de landverhuizing verbonden zijn.

Wij gaan ons nu eenvoudig in het arrondissement Thielt vestigen, daar zijn wij nog bij onze landgenooten, en wat wij hooger schatten, bij Vlamingen.

Wat het hout rapen, kernemelk halen en het inzamelen der achtergelaten vruchten betreft, men moet niet veel kennis van zaken hebben om zulk armtierige beroepen te doen doorgaan, als kunnende den werkmans tot welstand brengen, en alle buitenlieden weten genoeg dat het allen doodarme menschen zijn die met die stielen moeten bestaan.

Het hout rapen en kernemelk halen is een beroep dat beneden dat van den waren arbeider staat het is om zoo te zeggen het overgangsberoep van werkmans tot bedelaar, en wat aangaat het inzamelen der nagelaten vruchten te velde, zijt gerust dat er daar niet veel meer te brijzelen is, want de boer is zelf doodarm, wat zou hij dan nog voor een ander achterlaten.

De heer Vander Bruggen prijsde kernemelk aan om hare goede hoedanigheden, o. a. om hare stikstofhoudende bestanddeelen; het kan zijn dat een rijk man die gedurig vleesch en allerhande lekkere spijzen op zijne tafel heeft zooveel hij eten wil, al eens goesting krijgt naar kernemelk, maar wij als boerenjongens en boerenwerklieden, die op het land groot geworden zijn, hebben toch liever een goed stuk vleesch des middags bij de aardappelen dan een schotel kernemelk, en wij zouden er kloeker en sterker van worden ook.

De heer Vander Bruggen zegde ook dat de landbouwwerklieden op hun perceeltje land eene geit, een varken, konijnen enz. kunnen houden en dat er tarwe genoeg op groeit om brood te bakken, dat is juist, maar kan een varken, eene geit of konijnen aan een geheel huishouden welstand bezorgen?

Kan een huishouden van 7 of 8 personen een geheel jaar brood eten van 2 of 3 zakken tarwe?